

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A.D.**

co do której warunkowo umorzono postępowanie karne o czyn z art. 226 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 marca 2026 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 3 października 2025 r., sygn. akt II Ka 400/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 17 marca 2025 r., sygn. akt II K 391/24,

postanowił:

- 1. oddalić kasację w części dotyczącej zarzutu z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. pozostawić kasację w pozostałym zakresie bez rozpoznania, albowiem jest w tej części niedopuszczalna;**
- 3. zasądzić od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej M.Ł. kwotę 300 zł;**
- 4. obciążyć oskarżoną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 3 października 2025 r., sygn. akt II Ka 400/25, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 17 marca 2025 r., sygn. akt II K 391/24, na mocy którego warunkowo umorzono postępowanie karne względem A.D. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Kasację od prawomocnego wyroku wniósł obrońca oskarżonej. W skardze tej sformułował następujące zarzuty:

1. rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 EKPCz oraz art. 47 KPP UE – poprzez rozpoznanie sprawy przez sąd nienależycie obsadzony, gdyż w jego składzie zasiadała sędzia X. Y., powołana na urząd sędziego sądu okręgowego z udziałem KRS ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., zaś niezależność i prawomocność tego ciała została zakwestionowana w orzecznictwie TSUE, ETPCz oraz SN;
2. rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego (art. 7 i art. 433 § 2 k.p.k.) oraz błędnego zastosowania art. 212 k.k., które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez dowolną, wybiórczą, jednostronną ocenę materiału dowodowego i pominięcie istotnych okoliczności, przemawiających na korzyść oskarżonej.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w prawidłowo obsadzonym składzie i rozpoznanie kasacji w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Tożsame stanowisko zajął pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M.Ł., wnosząc ponadto o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Stosownie do art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść strona może wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 (art. 523 § 4 k.p.k.). Wobec warunkowego umorzenia postępowania karnego prowadzonego względem oskarżonej w rozpatrywanej sprawie dopuszczalne było wyłącznie wniesienie kasacji z powodu tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a więc już nie z innych powodów. Tym samym przedmiotowa kasacja nie była dopuszczalna w zakresie, w jakim formułuje ona zarzuty obrazy innych niż art. 439 przepisów. W tej części kasację tę należało pozostawić więc bez rozpoznania, jak już to wyjaśniono w treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2026 r.

Natomiast skarga w części, w jakiej była dopuszczalna, okazała się oczywiście bezzasadna i dlatego podlegała oddaleniu w tym zakresie.

Rzecz bowiem w tym, że w świetle uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20 oraz uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 i przekonującej argumentacji prawnej w nich zawartej, sam fakt powołania sędziego sądu powszechnego przez kwestionowaną Krajową Radę Sądownictwa nie pozwala jeszcze na przyjęcie, że w sprawie ujawniła się bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Choćby w uchwale z dnia 2 czerwca 2022 r. zasadnie przyjęto, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. nie jest wprawdzie organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1, to jednak brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed tą Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu

Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach. Tym samym podtrzymano zapatrywanie prawne wyrażone w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. Uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóty nie nastąpi odstępnie od niej w trybie art. 88 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym. W orzecnictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podnoszono, że pomimo wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w sprawie U 2/20, powyższa uchwała jest dalej wiążąca (zob. np. uchwały SN z dnia: 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, czy z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22).

W konsekwencji sam fakt powołania na urząd sędziego sądu powszechnego z udziałem KRS ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (innych zastrzeżeń względem sędziego orzekającego w sprawie w kasacji się nie podnosi) nie oznacza automatycznie, że skład sądu powszechnego, w którym bierze udział tak powołany sędzia, dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z uwagi na nienależytą obsadę. Niezbędne jest przeprowadzenie wieloaspektowego testu, o którym mowa w przywołanych wcześniej uchwałach Sądu Najwyższego, a powołanie wskutek procedury z udziałem wskazanej KRS jest tylko jednym z elementów, który podlega ocenie i bynajmniej nie przesądzającym.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Najwyższy oddalił przedmiotową kasację w omawianej części jako oczywiście bezzasadną. Nadto, Sąd Najwyższy obciążył oskarżoną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego oraz zasądził od niej na rzecz oskarżycielki posiłkowej M.Ł. kwotę 300 zł, stosownie do wniosku jej pełnomocnika.

Mając to wszystko na względzie orzeczono, jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]

